

תת"ע 1990/04/13 - מדינת ישראל נגד עמר אמגד

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תתע"א 1990-04-13 מדינת ישראל נ' אמגד

בפני	כב' השופט אלי אנושי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	עמר אמגד

הכרעת דין

הנני מזכה הנאשם מחמת הספק.

מבוא:

על פי כתב האישום הנאשם נהג ביום 12.07.13, בשעה - 11 (כך בכתב האישום), ברכב מסוג סקודה כסוף, בטירה, וזאת בזמן פסילה - עבירה על סעיף 67 לפקודת התעבורה.

אין מחלוקת כי הנאשם היה פסול והודע לו על דבר הפסילה.

אין מחלוקת כי שני שוטרים - עדי המאשימה, איבדו קשר עין עם הרכב האמור.

אין מחלוקת כי הנאשם לא עוכב על ידי השוטרים כשחיפשו אחריו במהלך האירוע ומסר גרסה במשטרה רק 11 ימים לאחר האירוע.

אין מחלוקת כי הנאשם אינו בעל הרכב.

השאלה שבמחלוקת הינה שאלת זהות הרכב והנהג.

דין:

פרשת התביעה:

עת1, פקד בלאיש משה, קצין תנועה תחנת טייבה, במסגרת עדותו הוגשו ת/1 הודעת חשוד מיום 23.07.12. מזכר

עמוד 1

ת/2. זיכרון דברים ת/3 מיום 12.07.12, זיכרון דברים ת/4, וכן מזכרים ת/5-7.

ע"פ ת/1 הודעת חשוד, הנאשם הכחיש את העבירה,

בין היתר, טען כי הוא מודע לפסילה אולם לא נהג והיה בעבודה באורנית.

לטענה כי השוטר זיהה אותו ולא את אחיו מסר "אנחנו דומים כולם אותו הדבר".

ע"פ ת/3, העד לא נכח במקום האירוע, אולם עת/3 (השוטר עידן מטרי) יצר איתו קשר ומסר לו כי רכב שהתבקש לעצור נמלט, ולאחר סריקה קצרה הבחין ברכב חונה בצד הדרך ללא הנהג. הוא הנחה העד ואז קיבל דיווח כי הגיע אדם שטוען כי נהג אך עת/3 לא מזהה אותו ככזה. הם חזרו לתחנה עם האדם שזיהה עצמו כנהג, והתברר כי זהו בעל הרכב מר עמר עלה, הלה התבקש להמתין לגביית עדות.

במקביל נבדק מר עמר עלה במסוף, "הובהר כי אחיו אמג'ד (דהינו הנאשם, א.א.) הוא שנהג ברכב, הזיהוי בוצע כשבדקנו את הקשר המשפחתי של עלה אמר ובאחד התמונות זיהה עידן מטרי את הנהג לו הורה לעצור" (ש' 16), כן הוברר כי הלה פסול מנהיגה.

העד פנה לבעל הרכב, וביקש לזמן אחיו אך הלה עמד על כך שהוא נהג, ולבסוף עזב הלה את התחנה מבלי שמסר עדות.

בחקירה הנגדית מסר העד שלא בוצע מסדר זיהוי עם הטוען לנהיגה.

עת/3 זיהה את הנאשם תוך עיון בתמונות בני משפחת בעל הרכב אופן ספונטני, אולם המהלך של הזיהוי לא מופיע בניירת שכן זה לא מסדר זיהוי רשמי.

לשאלת ב"כ הנאשם האם המסדר שעשו זה "זיהום החקירה" ענה עד לכנות "יכול להיות אבל זה לא נעשה בזדון אלא באופן ספונטני" (ע' 3 ש' 14).

העד אישר כי האליבי שמסר הנאשם בחקירתו לא נבדק, וכן לא בוצעו פעולות חקירה נוספות.

בחקירה החוזרת מסר העד כי:

"ש: לגבי עידן מטרי שזיהה את הנאשם בתמונות ושאל אותך היכן זה מופיע במסמכים?

ת. הודעתי לו (לב"כ הנאשם א.א.) שלא מופיעים לי תמונות אך זה רשום בדוח הפעולה שהשוטר זיהה.

ש. תמונות על איזה תמונות מדובר? איזה סוג?

ת. זה בשירת הסירנה, זו מערכת פנימית משטרית ששם מופיעים כל הפרטים שנדרשים לשוטרי רישום פלילי, תמונה שלו, צג של מחשב עם תמונת פספורט צבעונית.

עת2, השוטר שני רזניק, העידה פעמים בבית המשפט, תחילה ביום 20.11.13, ובעדותה הוגש דו"ח פעולה ת/4 וכן מזכר ת/5,

על פי דו"ח פעולה ת/4, כאשר הייתה בסיוור עם השוטר עידן מטרי, עצרו רכב סקודה אוקטביה מס'... שבאה מהכיוון הנגדי, ביקשו מהנהג רישיונות הנ"ל מסר כי יעצור בצד וימסור המסמכים, אולם המשיך בנסיעתו במהירות ולא עצר, במהלך הנסיעה אחריו נרשם מספר הטלפון, הרכב פנה לשביל עפר, הם זיהו השביל פנו אחריו ובמשך השביל זיהו השוטר את הרכב עומד בצד ולידו אדם, אך הנ"ל ראה את הגעתם ונמלט לבית.

הם צלצלו, יצאה גברת, טענה כי בנה הלך ללמוד, הם איתרו בעלי הרכב, ולאחר מספר רגעים הגיעו שני בחורים אחד מתוך הבית שמו אימן עמר והשני מהרחוב שהזדהה בתור בעל הרכב עלא עמר, שטען כי נהג ברכב והגיע עם מפתחות הרכב, ומסר כי חייב לשוב לעבודה.

במקום היו מצלמות והם ביקשו מבעל הרכב שיאפשר להם צפייה והלה מסר כי עם צו בית משפט ימסור המצלמות, ואולם הוא הסכים להגיע איתם לתחנה.

עדויות של העדה וחקירתה הנגדית נמחקה מפרוטוקול הדיון עקב תקלה, ואולם הצדדים הסכימו כדלקמן:

"ב"כ הנאשם: למען הסר ספק הרי העובדות טריות בזיכרונו, העדה לא זכרה את פרטי המקרה, מי רשם מתי רשם ואיך רשם ופרטים מהותיים אחרים מעבר למה שכתוב בדוח. בפירוט אומר כי העדה לא זכרה מי כתב את מספר הרכב.

ב"כ המאשימה: אני מאשרת את דברי ב"כ הנאשם" (עמ' 1 ש' 20 לפרוטוקול הדיון ביום 20.11.13).

אולם כאשר הגיעה לעדות נוספת ביום 21.01.14, זכרה גם זכרה והוסיפה כי לא נהגה, וכי היא רשמה את המספר במחשב הניידת.

בחקירה הנגדית, לשאלתו המוצדקת של ב"כ הנאשם כיצד לפתע זכרה הפרטים הללו, טענה כי מסתמכת על ת/4, אולם הופנתה לעובדה שבדו"ח כלל לא רשום מי נהג, והסכימה עמה, אך טענה כי היא מסיקה זאת מהעובדה שבין היתר השוטר עידן מטרי "בשטח לא נותן לנשים לנהוג" היא הייתה בתחילת דרכה כסירת ובכלל ניתן לבדוק זאת.

אשרה כי בדו"ח הפעולה שרשמה לא מופיעים המילים קשר עין או איבוד קשר עין, ואף לא רשום ביצוע פניית פרסה. למעשה העדה הסכימה כי "מעולם לא טענתי שראיתי את האדם". הסכימה שבדו"ח לא נרשם מי רשם המספר, לא ראתה את נוהג הרכב פורק מהרכב, אינה זוכרת האם וודאו כי המספר שנרשם בניידת זהה למספר הרכב שבו הבחינו חונה.

עת/3 רס"מ עידן מטרי, במסגרת עדותו הראשית הוגשו דו"ח פעולה ת/6, המשך דו"ח בכתב יד ת/7, סקיצה ת/8.

ע"פ ת/6 במהלך סיור בטירה, זיהה רכב בצבע כסף, נוסע מולו, סימן לנהג לעצור, הנהג עצר 2 מטר ממנו, פתח חלון, השוטר זיהה כי "הנהג לבדו ברכב והוא לבוש חולצה שחורה ופניו עם זקן מלא אך קצוץ ושהוא בן 20 לערך".

כאשר התבקש להציג רישיונות ביקש לעמוד בצד ובעוד הניידת מבצעת פרסה ביקש מעת/2 לרשום את המספר, אך הנהג לא עצר, השוטר נסע אחריו, לאחר פניה איבד קשר עין, אך לאחר זמן קצר הבחין ברכב בצבע כסף חונה, השוטר חזר לאחור וזיהה אדם עם חולצה שחורה נכנס לבית, זיהה כי מדובר באותו רכב ע"פ המספר, וביקש שיפתחו לו את השער לחצר, השער נפתח, ולאחר ששמע שיחה מאחורי דלת סגורה בין אדם לגברת, יצאה הגברת עם מפתחות הרכב, מסרה שבנה אצל חברים, וכי הרכב שלהם, מסרה שאף אחד לא נהג ברכב, הוא שוחח עם עת/1 לאחר מספר דקות הגיעו 2 צעירים שאחר מהם עלאא עמר טען שנהג, והתעקש על כך למרות שהעד טען שלא הוא נהג, השוטר זיהה כי במקום מצלמות ואולם נאמר לו כי רק בצו בית משפט ימסרו לו המפתחות.

טרם שנגרר הרכב למשטרה ביק עלאא להוציא מהרכב את חפציו והוציא כסף ופלאפון, את הטלפון נטל השוטר, עלאא מסר כי הוא מנהל עובדים בפלאפון וחייב לחזור לעבודה מהר, אך הם נסעו לתחנה.

בתחנה ניגש עת/3 "לתנועה לרכזת מעיין זכריה, על מנת לבדוק את עלאא ולבדוק קשר משפחתי ולנסות לאתר אולי ע"פ תמונות את הנהג, לאחר בדיקת אחיו של עלאא בשם אמגד...נמצא שהוא פסול לנהיגה וזיהיתי ע"פ תמונה אשר נמצאת במערכת אדם". את הפרטים מסר לעת/1 בהמשך הבחין כי עלאא שטען כי ממהר לעבודתו עזב את התחנה טרם מסירת עדות.

בחקירה הנגדית, אישר כי לא רשום בדו"ח מפורשות כי נהג בניידת, אך רשום כי ביצע את פניית הפרסה, ללא ציון המרחק מהרכב, גם בסקיצה ת/8 לא מצוינת הפרסה, המספר נרשם במהלך הפרסה, במחשב הניידת, אך זה לא רשום, לא רשום שווידא כי נרשם המספר הנכון, טען כי עקב אחר האבק שהרכב השאיר אחריו, לאה ראה שהאדם יצא מהרכב, אישר כי אכן רשום בת/6 עמ' 2 ש' 14 "רשמתי" וטען כי יתכן וזו שגיאת כתיב ולא זוכר בדיוק.

בהסכמה הוגשו מסמכי הפסילה ת/9.

אישור משרד הרישוי ת/10.

פרשת ההגנה:

הנאשם לא העיד, ב"כ הנאשם מסר: "הסברתי לנאשם את כל זכויותיו הנאשם מוותר על זכותו להעיד, אלו עדי".

דין ומסקנה:

הפסיקה לעניין זיהוי:

ברקע בחינת משקלו של הזיהוי עומדת האבחנה בין מהימנותו של העד המזהה, לבין מידת השכנוע בנכונות הזיהוי עצמו. כלומר, יכול העד להימצא אמין ועדיין תוטל בספק אמיתות הזיהוי שביצע (ראו: ע"פ 492/02 עסל נ' מדינת ישראל פ"ד נו (6) 935, 943; עניין קסטרו לעיל, פסקה 13). הזיהוי של הנאשם צריך שיהיה מעל לכל ספק סביר ונטל ההוכחה מוטל על התביעה (ע"פ 6921/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פורסם ב-"נבו", ניתן ביום 13.09.10, פסקה 15 לפסה"ד של כב' השופט דנציגר).

לעניין דרך ביצוע מסדרי זיהוי, כולל זיהוי בתמונות ראה פסיקת בית המשפט העליון ע"פ **הלכת שדיד, ע"פ 10360/03**. שבו נקבע כי אין לשלול מזיהוי זה כל ערך ראיתי, עם זאת על בית המשפט, אשר לו מוצגת ראיינת זיהוי מסוג זה, להיות מודע לקשיים ולחששות הכרכים בשיטת זיהוי זו, על מנת להעריך נכונה את המשקל שיש לתת לראיה מסוג זה. וכן נפסק כי קיום מסדר זיהוי תמונות בטרם מעצר חשוד, אף אם אינו רצוי, אין בו כדי לשלול את מסדר הזיהוי. כלומר, השאלה היא של משקל ושל התרשמות מאמינות הזיהוי.

לעניין זיהוי בתמונות ראה גם החלטת בית המשפט העליון בע"פ **2790/03, סעדיה מנחם נ' מ"י**. בדברי כבוד השופט ביניש.

לאחר עיון בראיות ושמיעת העדים לא שוכנעתי כי הפרטים אותם ציין עת3, אפשרו זיהוי מעבר לספק סביר של הנאשם כמי שנהג ברכב.

עת1 כלל לא ראה את הנאשם בשטח. ועת2 ציינה מפורשות כי לא ראתה את האדם/הנאשם, ולמעשה ברור כי לא רשמה כל פרט מזהה לגביו או היה לה קשר לזיהוי תמונת הנאשם בתחנה או בשלב מאוחר יותר. דהינו כל זיהוי הנאשם מתבסס על דברי עת3 ושום דבר מעבר לכך. אם זה היה הסייג היחיד יתכן כי הייתה המאשימה עומדת בנטל הראיה, אך בפני נתונים נוספים.

עת2 ו3 מתארים כי בקשו מנהג הרכב לעצור ולהציג רישיון, אולם נהג הרכב, לאחר שביקש ונענה להמתין בצד, מיהר לנסוע ולמעשה איבדו קשר עין עמו.

אכן עת3 הביט בנהג אולם לאור תיאור העדים אין ספק כי מדובר בפרק זמן קצרצר, ולא מדובר ביותר משניות בודדות במקרה הטוב.

תיאור הנהג ולבושו אכן מסייע במקרים רבים, אולם התיאור "חולצה שחורה ופניו עם זקן מלא אך קצוץ ושהוא בן 20 לערך", מראה כללי ביותר, ללא כל מאפיין חריג, לבטח כשמדובר בישוב טירה וכאשר הנאשם עצמו לא עוכב בשום שלב ע"י עת2 או עת3. כך שיוכל להשוות את המראה שראה בפועל עם מראה הנאשם.

לא נמסר לי כי בין עת3 לנאשם יש היכרות מוקדמת שניתן ללמוד ממנה על אפשרות לזיהוי ודאי, במבט חטוף.

עת3 מסר כי ראה אדם עם חולצה שחורה חומק מליד הרכב ונכנס לבית ואולם בדיווח שקיבל עת1 מעת3 נמסר על רכב חונה ללא נהג, וראה ת/3.

לא נעלמו מעיני טיעוני ב"כ הנאשם לכך שכלל לא הוצג תע"צ בעלות ברכב, לא הוצגו כל סימני זיהוי ייחודיים לרכב. וגם אם אקבל הטענה כי נרשם המספר הנכון, זאת למרות שלא הובא לעיוני כל פלט מחשב כנטען וכי הרכב הכסוף שנמלט מהשוטרים בענן אבק הוא הרכב הנכון, עדיין, עניין הזיהוי בתמונה הינו זיהוי בעייתי ביותר.

עת/3 טוען כי זיהה את הנאשם, על פי תמונה במערכת אדם, כאשר עת/1 טען כי מדובר במערכת שירת הסירנה - ומדובר בשתי מערכות נפרדות.

עת/1 ציין כי עת/3 זיהה את הנאשם תוך עיון בתמונות משפחת בעל הרכב באופן ספונטני, ואולם מעדות עת/3 עצמו עולה כי פנה לתנועה לרכזת בשם מעיין זכריה על מנת לבדוק את בעל הרכב ולבדוק ולאתר את הנהג. ולאחר בדיקת אחיו של הנהג התגלה כי הלה פסול מנהיגה וזוהו ע"י תמונה במערכת אדם.

אציין כי הרכזת לא ערכה כל מסמך לגבי תפקידה בזיהוי ואיתור הנאשם, לא ערכה כל מסמך כיצד בוצע הזיהוי בפועל ואף לא העידה בפני.

יתרה מזו, כל תמונה לא הוגשה לבית המשפט, איני יודע באיזה תמונה הביט העד, איני יודע כיצד נראית למשל תמונת בעל הרכב, או תמונת הנאשם עצמו שכן הללו לא הוגשו, ברור כי במצב זה לא ניתן להשוות אותן ולבדוק דמיון או שוני בדברי הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה. לא זו אף זו, איני יודע גם מתי צולמה התמונה שבה עיין עת/3 וזיהה באמצעותה את הנאשם, כך שאין כל דרך להעריך את נכונות הזיהוי. או להתרשם מתקינות הליך הזיהוי.

הנאשם לא אומת עם עת/3 כאשר הגיע למסור גרסה במשטרה ביום 23.07.12. ברור כי לאחר זיהוי התמונה, זיהוי מאוחר שכזה משקלו נמוך אולם יתכן והיה בכך כדי לחזק במשהו את דברי עת/3.

גם אם אקבל את דברי עת/3 שלא זיהה את מר עלאא כנהג הרכב, עדין אין זה אומר כי היה זה הנאשם שנהג ברכב ולא אדם אחר.

חשוב לציין כי המשטרה לא פעלה לקבל צו בית משפט לצורך עיון במצלמות האבטחה בבית משפחת הנאשם ובעל הרכב וכן לא נבדקה טענת האליבי של הנאשם, שטען שהיה במקום עבודתו באורנית.

לא הנאשם וגם לא אחיו שטען כי נהג ברכב העידו בפני, וברור שיש בכך לחזק טיעוני המאשימה, אולם אין בכך לשנות את העובדה הבסיסית שתפקיד המאשימה להוכיח את אשמת הנאשם ולא תפקיד הנאשם להוכיח את חפותו, כיוון שלטעמי ראיות המאשימה אינם מרימות את נטל הראייה מלכתחילה, הרי העובדה שהנאשם או אחיו לא העידו אינה משנה את מסקנתי הסופית בדבר הספק שנוצר בזיהוי הנאשם.

סיכום:

לאור האמור לעיל, ניטע בליבי הספק האם אכן זוהו הנאשם בוודאות גמורה כנהג הרכב, וכיוון שבהליך פלילי עסקינן

הרי ייהנה הנאשם מהספק, תוצאות הספק זיכוי.

ניתנה היום, ט"ז אדר תשע"ד, 16 פברואר 2014, במעמד
הצדדים.